

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLINAČ

KRV ELFOV

plus

Zaklínač III

KRV ELFOV

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.sk

Andrzej Sapkowski
Zaklínač III – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

~

ZAKŁINAC III

KRY ELFOV

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ III

KRV ELFOV

PLUS

© 1994, by Andrzej SAPKOWSKI

Published by arrangement with „Patricia Pasqualini Literary Agency“

Translation © Karol Chmel, 2016

Cover © Albatros Media a.s., 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-259-0526-5

ISBN e-knihy 978-80-259-0533-3 (1. zverejnenie, 2016)

*Elaine blath, Feainnewedd
Dearme aen a'cáelme tedd
Eigean evelienn deireádh
Que'n esse, va en esseáth
Feainnewedd, elaine blath!*

*Kvietok,
uspávanka a populárna detská vyrátanka elfov*

Vskutku, hovorím vám, prichádza čas meča a sekery, čas vlčej fujavice. Prichádza Doba Bieleho Chladu a Bieleho Svetla, Čas Šialenstva a Čas Opovrhnutia, Tedd Deireadh, Čas Konca. Svet umrie obklopený mrazom a zrodí sa znovu s novým slnkom. Zrodí sa zo Staršej Krvi, z Hen Ichaer, zo zasiatého zrna. Zrna, ktoré nevyklíči, lež vybuchne v plameni.

Ess'tuath esse! Tak bude! Vyzerajte znamenia! Aké znamenia to budú, vám poviem. Najprv sa zem zaleje krvou Aen Seidhe, Krvou Elfov.

*Aen Ithlinnaspeath,
predpoved' Ithlinne Aegli Aep Aevenien*

KAPITOLA PRVÁ

Mesto horelo.

Úzke uličky, čo viedli k priekope, k prvej hradbe, chrlili dym a oheň, plamene pohlcovali strechy natesno postláčaných domov, oblizovali múry zámku. Od západu, od prístavnej brány doliehal krik, zvuky úporného boja, hluché nárazy baranidla otriasajúceho múrmi.

Útočníci ich obklúčili nečakane, rýchlo prelomili barikádu, ktorú bránila hŕstka vojakov, mešťanov s halapartňami a cechových kušiarov. Kone prikryté čiernymi koženými čabakami preleteli ponad zábranu ako prí-zraky, blyškové, mihotajúce sa čepele rozsievali smrť medzi utekajúcimi obrancami.

Ciri cítila, ako rytier za jej chrbtom prudko spätil koňa. Začula jeho krik. Drž sa, kričal. Drž sa!

Ostatní rytieri vo farbách Cintry ich predbehli, v trysku sa zrazili s Nilfgaardčanmi. Ciri to na chvíľu zazrela kútikom oka – šialený vír modro-zlatých a čiernych plášťov obklopený brinkotom ocele, nárazmi čepelí o štíty, erdžaním koní.

Krik. Nie, krik nie. Vresk.

Drž sa!

Strach. Každý otras, každé trhnutie, každý skok koňa do bolesti drása

dlane stískajúce remeň. Nohy v bolestnom kŕči nenachádzajú oporu, oči slzia od dymu. Ruka, čo ju objíma, ju pridúša, gniavi, bolestne stláča reb-
rá. Naokolo narastá krik, takýto krik ešte nikdy nepočula. Čo treba urobiť
človeku, aby takto kričal?

Strach. Ochromujúci, paralyzujúci, zadúšajúci strach.

Znovu zarinčanie železa, fŕkanie koní. Okolité domy tancujú, okná,
z ktorých vybuchuje oheň, sú zrazu tam, kde bola pred chvíľou blatistá
ulička zaprataná mŕtvolami, upchatá opusteným dobytkom utekajúcich
hospodárov. Rytier za jej chrbtom sa dusí čudným, chrčivým kašľom. Na
ruky zatáté do remeňa sa cedí krv. Rev. Svišťanie šíпов.

Pád, otras, bolestný náraz o brnenie. Okolo dupocú kopytá, nad hla-
vou sa mihá konské brucho a uvoľnený popruh, ďalšie konské brucho,
rozviata čierna čabraka. Stony, aké vydáva drevorubač, keď rúbe strom.
Toto však nie je strom, tu naráža železo o železo. Krik, pridusený a hlu-
chý, tesne pri nej čosi veľké a čierne so šplachnutím dopadá do blata,
chrlí krv. Opancierovaná noha sa chveje, metá, orie hlinu obrovskou os-
trohou.

Trhnutie. Akási sila ju dvíha nahor, usádza za hrušku sedla. Drž sa!
Znovu divý únik, šialený cval. Ruky a nohy zúfalo hľadajú oporu. Kôň sa
vzpína. Drž sa! Opony niet. Niet... Niet... Všade krv. Kôň padá. Nedá sa od-
skočiť, nedá sa vytrhnúť, vyklznuť zo zovretia ramien v železnom brnení.
Nedá sa ujsť pred krvou, čo steká na hlavu, na krk.

Otras, mľasknutie blata, prudká zrážka so zemou, zarážajúco nehybnou
po divej jazde. Zúfale zachrčanie a kvŕlenie koňa, ktorý sa usiluje zdvi-
hnúť zadok. Dunenie podkov, mihajúce sa konské lýtka a kopytá. Čierne
plášte a čabraky. Krik.

V uličke oheň, hučiaci červený múr plameňov. Na jeho pozadí jazdec,
veľký, vyzerá, akoby mu hlava prečnievala ponad horiace strechy. Kôň
pod čiernou čabrou tancuje, pohadzuje hlavou, erdží.

Jazdec hľadá na ňu. Ciri zazrie záblesk očí v škáre veľkej prilbice, oz-
dobenej krídlami dravého vtáka. Vidí odraz ohňa na širokej čepeli meča
v nízko spustenej ruke.

Jazdec sa pozerá. Ciri sa nemôže pohnúť. Prekážajú jej bezvládne ruky

zabitého, čo má stále ovinuté okolo pása. Znehybňuje ju niečo ťažké a mokré od krvi, čosi, čo jej leží na nohe a prtláča ju k zemi.

A ochromuje ju strach. Obludný, črevá skrúcajúci strach, ktorý spôsobuje, že Ciri už nepočuje kvílenie zraneného koňa, hukot požiaru, výkriky vraždených ľudí ani buchot bubnov. Jediné, čo zostáva, čo sa ráta, čo má význam, je strach. Strach v podobe čierneho rytiera v prilbici ozdobenej perami, rytiera stuhnutého na pozadí červenej hradby rozbesnených plameňov.

Jazdec späť koňa, krídla dravého vtáka na jeho helmici sa zatrepocú, vták sa chystá vzlietnuť. Chce zaútočiť na bezbrannú, od strachu ochromenú obeť. Vták – a možno rytier – kričí, škrieka – strašne, kruto, triumfálne. Čierny kôň, čierna zbroj, rozvraty čierny plášť, a za tým všetkým oheň, more ohňa.

Strach.

Vták škrieka. Krídla sa trepecú, perím udierajú po tvári. Strach!

Pomoc. Prečo mi nikto nepomôže. Som sama, som malá, som bezbranná, nemôžem sa pohnúť, zo stisnutého hrdla nevládzem vydať ani hlásku. Prečo mi nikto nepríde na pomoc?

Bojím sa!

Oči blčiace v škáre veľkej okrídlenej helmice. Čierny plášť všetko zastiera...

– Ciri!

Prebudila sa zaliata potom, celá zdrevenená, a jej vlastný výkrik, výkrik, čo ju prebudil a stále sa chvel, vibroval kdesi vnútri pod hrudnou kosťou, páľil vyschnutý hrtan. Boleli ruky stískajúce prikrývku, boľel chrbát...

– Ciri. Len pokoj.

Naokolo panovala noc, temná a vetristá, sústavne a melodicky šumiaca v korunách borovíc, škrípuca kmeňmi. Už nikde nijaký požiar a krik, len táto šumiaca uspávanka. Vedľa svetlom a teplom pulzovalo ohnisko, plamienky sa odrážali na sponách postroja, červeno sa leskli na rukoväti a kovaní meča opretého o sedlo položené na zemi. Nijaký iný oheň a iné železo. Ruka, čo sa dotýkala jej líca, voňala kožou a popolom. Nie krvou.

– Geralt...

– To bol len zlý sen. Zlý sen.

Ciri sa prudko zachvela, skrčila ruky, schúlila nohy.

Sen. Iba sen.

Ohnisko už začalo pohasínať, brezové polená sú červené a priezračné, praskotajú, tryská z nich modravý plamienok. Plameň ožaruje biele vlasy a ostrý profil muža, ktorý ju tesnejšie prikrýva a na prikrývku kladie aj kožuch.

– Geralt, ja...

– Som pri tebe. Spi, Ciri. Musíš si odpočinúť. Ešte máme pred sebou ďalekú cestu.

Počujem hudbu, pomyslela si zrazu. V tom šumení... je hudba. Vyhráva lutna. Počuť hlasy. Princezná z Cintry... Dieťa osudu... Dieťa Staršej Krvi, krvi elfov. Geralt z Rivie, Biely Vlk a jeho predurčenie. Nie, nie, to je legenda. Výmysel básnika. Ona nežije. Zabili ju na úteku v uliciach mesta...

Drž sa... Drž...

– Geralt?

– Čo je, Ciri?

– Čo mi to urobil? Čo sa vtedy stalo? Čo mi to... urobil?

– Kto?

– Rytier... Čierny rytier s perami na helmici... Nič si nepamätám. Kričal... a pozeral sa na mňa. Nepamätám sa, čo sa stalo. Len že som sa bála... Tak strašne som sa bála...

Muž sa sklonil, plameň ohniska sa mu zaligotal v očiach. Boli to zvláštne oči. Veľmi zvláštne. Kedysi sa Ciri tých očí ľakala, nerada sa do nich dávala. To však bolo dávno. Veľmi dávno.

– Nič si nepamätám, – šepla a pohľadala jeho ruku, tvrdú a drsnú ako neohobľované drevo. – Ten čierny rytier...

– To bol sen. Pokojne spi. Už sa to nevráti.

Ciri už počula podobné ubezpečenia, kedysi dávno. Opakovali jej ich veľakrát, veľa rás ju chlácholili, keď ju uprostred noci prebudil vlastný krik. No teraz to bolo inak... Teraz verila. Pretože teraz to povedal Geralt z Rivie, Biely Vlk. Zaklínač. Ten, ktorý bol jej osudom. Ten, ktorému bola

predurčená. Zaklínač Geralt, ktorý ju našiel vo víre vojny, smrti a zúfalstva, vzal ju so sebou a sľúbil, že sa už nikdy nerozídú.

V spánku mu pevne stískala ruku.

Bard dospieval. Mierne sklonil hlavu, vybrnkal na lutne hlavný motív balady, jemne, potichu, o tón vyššie ako žiak, čo ho sprevádzal. Nikto sa neozval. Okrem tíchnucej hudby bolo počuť výhradne šum lístia a škripot konárov obrovského duba. A vtom táhavo zabečala koza uviazaná na povrázku o niektorý z vozov stojacich okolo prastarého stromu. Vtedy, ako keby na povel, jeden z poslucháčov zhromaždených v polkruhu vstal. Prehodil si cez plece kobaltovomodrý plášť vyšívaný zlatom a odmerane, stuhnuto sa uklonil. – Ďakujeme ti, majster Blyskáč, – vyhlásil zvučným, no nie príliš prenikavým hlasom. – Dovoľ, nech ti ja, Radcliffe z Oxenfurtu, majster magických arkán, bezpochyby aj ako tlmočník mienky všetkých tu prítomných, vyjadrím slová uznania a vďaky za tvoje veľké umenie a talent.

Čarodejník prešiel pohľadom po prítomných, ktorých bolo určite dobre vyše stovky, pousádzaných pod dubom v tesnom polkruhu, ale aj stojacich či sediacich na vozoch. Poslucháči prikyvovali, šepkali. Niekoľko ľudí začalo tliekať, zopár ďalších pozdravilo speváka zdvihnutými rukami. Dojaté ženy potáhovali nosom a utierali si oči, čím len mohli, podľa stavu, profesie a majetnosti, vidiečanky predlaktím alebo opakom ruky, ženy kupcov ľanovými šatôčkami, elfky a šľachticné batistom a tri dcéry vojvodu Viliberta, ktorý pre vystúpenie slávneho trubadúra s celým svojím sprievodom prerušil polovačku so sokolmi, smrkali prenikavo a dojato do rozkošných vlnených šálikov vo farbe zahŕňajúcej zelene.

– Nebude azda zveličené, – pokračoval čarodejník, – keď poviem, že si nás hlboko dojal, majster Blyskáč, že si nás prinútil zamyslieť sa a uvažovať, skutočne si nám pohol srdcom. Nech mi je dovolené vyjadriť ti našu vďačnosť a úctu.

Trubadúr vstal a uklonil sa, pričom si zároveň oprášil kolená volavčím

perom pripnutým k svojmu rozmarnému klobúčiku. Žiak prerušil hru, zaceril sa a uklonil sa tiež, ale majster Blyskáč naňho hrozivo zaškútil a polohlasne ho napomenul. Chlapec zvesil hlavu a vrátil sa k tichému brnkaniu na struny lutny.

Zhromaždenie ožilo. Kupci z karaván sa pošepky dohodli a nechali pod dub vykotúľať masívny sud piva. Čarodejník Radcliffe sa pohrúžil do tichého rozhovoru s vojvodom Vilibertom. Vojvodove dcéry prestali smrkať a upreli zbožňujúce pohľady na Blyskáča. Bard si to ani nevšimol, keďže ho práve naplno zamestnávalo rozposielanie úsmevov, žmurknutí a zábleskov bielych zubov vznešene mlčiacej skupine potulných elfov, konkrétnejšie jednej elfke, čiernovlasej, veľkookej krásavici s malou čiapočkou z hermelínu. Blyskáč mal konkurentov – majiteľku veľkých očí a peknej čiapočky si všimli a atakovali pohľadmi aj jeho poslucháči – rytieri, študenti i vaganti. Elfka, evidentne polichotená toľkým záujmom, si poštipkávala čipkované manžety na blúzke a kmitala mihalnicami; elfovia, čo ju obklopovali zo všetkých strán, však nechut' voči nápadníkom neskrývali.

Polana pod dubom Bleobherisom, miesto častých slávnostných stretnutí, zastávok pocestných a pútnikov, bola vychýrená toleranciou a otvorenosťou. Druidi, čo sa stáročia starali o prastarý strom, označovali polanu ako *miesto priateľstva* a ochotne tu privítali kohokol'vek. Aj pri výnimočných príležitostiach, takých, akou bolo vystúpenie svetoznámeho trubadúra, sa pocestní držali svojich vlastných, dosť výrazne izolovaných skupín. Elfovia sa pridružili k elfom, trpaslícki remeselníci sa pridali k svojim po zuby ozbrojeným spolubratom, najímaným ako ochrana kupeckých karaván, a nanajvýš ak tolerovali gnómov baníkov a piadimužíkov farmárov. Všetci neľudia zhodne zachovávali odstup od ľudí. Ľudia odplácali neľudom podobnou mincou, ale ani medzi nimi nebolo badať mimoriadnu spolupatričnosť. Šľachta hľadela na kupcov a podomových obchodníkov opovržlivo, zatiaľ čo vojaci a žoldnieri sa vyhýbali pastierom v smradľavých kožuchoch. Zriedkaví čarodejníci a ich žiaci sa izolovali úplne a všetkých naokolo spravodlivo obdarúvali aroganciou. Pozadie tvoril sústredený, temný, zachmúrený, mlčanlivý dav sedliakov. Tí, lesom hrablí, vidiel a cepov, čo im vyčnievali ponad hlavu, pripomínajúci armádu, ignorovali všetko a všetkých.

Výnimku, ako zvyčajne, predstavovali deti. Banda usmrkancov, zba-
vená príkazu dodržať ticho počas bardovho vystúpenia, sa už vzápätí
s divým revom vyhrnula do lesa, aby sa tam so zápalom odovzdala hre,
ktorej pravidlá boli nepochopiteľné každému, kto sa už rozlúčil so šťast-
nými rokmi detstva. Malí ľudia, elfovia, trpaslíci, piadimužíci, gnómovia,
polelfovia, štvrtelfovia... a... iní miešanci záhadného pôvodu nepoznali
a neuznávali delenie podľa rás či postavenia. Zatiaľ.

– Bolo to celkom presné! – zakričal jeden z rytierov prítomných na
poľane, ako trieska chudý dlháň v červeno-čiernom kabátcí ozdobe-
nom troma kráčajúcimi levmi. – Dobre to povedal pán čarodej! Balady
boli krásne, na moju česť, majster Blyskáč, ak niekedy budete v blízkosti
Lysorohu, sídla môjho otca, určite príd'te, neváhajte ani chvíľu. Pohostí-
me vás ako knieža, čo hovorím, ako samého kráľa Vizimira! Prisahám na
svoj meč, počul som už veľa minstrelov, ale kdeže – nemožno ich s vami
porovnávať, majstre. Prijmite aj od nás, urodzených a pasovaných, hold
a poklonu vášmu umeniu!

Trubadúr bezchybne odhadol ten pravý okamih a žmurkol na žiaka.
Chlapec odložil lutnu a zdvihol zo zeme škatuľu vhodnú na vyzbieranie
lepšie merateľných výrazov uznania publika. Chvíľku váhal, prešiel zra-
kom po dave, potom odložil škatuľu a chytil vedľa stojace masívne vedro.
Majster Blyskáč blahosklonným úsmevom pozitívne ohodnotil mláden-
covu iniciatívu.

– Majstre! – zvolala urastená žena sediaca na voze s nápisom *Vera Loe-
wenhaupt a synovia*, naloženom výrobkami z prútia. Synov nebolo nikde
vidieť – podistým sa venovali márneniu majetku, čo nahonobila matka.
– Majster Blyskáč, a to ako? Vari nás necháte v tejto neistote? Hádám to
nie je koniec balady? Zaspievajte nám aj o tom, čo bolo ďalej!

– Piesne a balady, – uklonil sa umelec, – sa nekončia nikdy, vzácna pani,
lebo poézia je večná a nesmrteľná, nepozná ani začiatok, ani koniec...

– Ale čo bolo ďalej? – nedala sa len tak odradiť obchodníčka, čo štedro
a brinkotavo nasýpala mince do vedra nastrčeného žiakom. – Aspoň nám
o tom porozprávajte, ak sa vám už nechce spievať. Vo vašich piesňach
síce nezazneli nijaké mená, ale všetci vieme, že ten vami ospevovaný za-

klínač nie je nikto iný ako chýrny Geralt z Rivie, a tá čarodejka, ku ktorej pocitujúce vrúcnu lásku, je o nič menej slávna Yennefer. A to Dieťa Prekvapenie, súdené a predurčené zaklínačovi, to je predsa Cirilla, nešťastná princezná z Cintry, tej Cintry, čo ju spustošili nájazdníci. No nie je to tak? Blyskáč sa usmial, tajomne a dôležito.

– Spievam o univerzálnych záležitostiach, štedrá dobrodinka, – vyhlásil. – O citoch, s akými sa môže stretnúť každý. Nie o konkrétnych osobách.

– No akurát! – zakričal ktosi z davu. – Každý vie, že tie pesničky sú o zaklínačovi Geraltovi!

– Áno, áno! – zapišťali zborovo dcéry vojvodu Viliberta, ktoré ešte žmýkali šáliky mokré od slz. – Ešte zaspievajte, majster Blyskáč! Čo bolo ďalej? Stretli sa napokon zaklínač a Yennefer? A ľúbili sa? Boli šťastní? Chceme to vedieť! Majstre, majstre!

– Dost' už! – zvolal hrdelne vodca skupiny trpaslíkov a potriasal hustou červenou bradou siahajúcou až po pás. – Všetky tie princezné, čarodejnice, predurčenie, láska a iné ženské taľafatky sú na hovno. Všetko to je, nech pán trubadúr odpustí, rozprávka, čiže básnický výmysel, použitý na to, aby to krajšie znelo a bolo to dojímavé. Ale vojenské činy, ako bolo krviprelievanie a drancovanie v Cintre, ako aj bitky v Marnadale a Soddene, to ste nám nazaj fajnovy vypsievali, pán Blyskáč! Ha, nie je veru človeku ľúto zo striebra odsypať za takú pieseň, čo poteší srdce bojovníka, a bolo vidno, že tam ste nepridali ani štipku nepravdy, a to vravím ja, Sheldon Skaggs, a ja by som to veru rozpoznať vedel, lebo som tam pri Soddene bol, stál som tam zoči-voči nilfgaardským nájazdníkom so sekerou v hrsti...

– Ja, Donimir z Troy, – ozval sa vychudnutý rytier s troma levmi na wamse, – som bol v obidvoch bitkách o Soddene, ale vás som tam nevidel, pán trpaslík!

– Lebo ste podistým tábor strážili! – odvrkol Sheldon Skaggs. – No ja som stál v prvej línii, tam, kde bolo horúco!

– Pozor na to, čo hovoríš, bradáč! – očervenel Donimir z Troy a potiahol si mečom obťažkaný rytiersky opasok. – A komu to hovoríš!

– Ty si dávaj pozor! – Trpaslík potľapkal dlaňou po sekere zastrčenej

za pásom, otočil sa k svojim kumpánom a vyceril zuby. – Videli ste ho? Poondiaty rytier! S erbom! Tri levy na štíte! Dva serú a jeden reve!

– Len pokoj, mier! – zažehnával konflikt sivovlasý druid v bielom rúchu. – Toto sa nepatrí, páni! Určite nie tu, pod konármi Bleobherisu, duba staršieho než všetky spory a zvady tohto sveta. A nie v prítomnosti básnika Blyskáča, ktorého balady by nás mali učiť láske, nie škriepkam!

– Správne! – podporil druida nízky, zavalitý kňaz s tvárou lesknúcou sa od potu. – Pozeráte sa, a oči nemáte, počúvate, a uši vaše hluché sú. Lebo vo vás lásky božej niet, lebo ste ako prázdne sudy...

– Keď už je reč o sudoch, – zapišťal dlhonosý gnóm z voza ozdobeného nápisom *Železiarsky tovar, výroba a predaj*, – mohli by ste vykotúľať ešte aspoň jeden, cechovní páni! Básnikovi Blyskáčovi navidomoči v hrdle vyschlo a nám od dojatia takisto!

– Veru tak, ako prázdne sudy, vravím vám! – prehlušil gnóma kňaz, ktorý sa nechcel vzdať pozornosti poslucháčov ani prerušiť kázeň. – Veru nič ste nepochopili z balád pána Blyskáča, nič ste sa nepoučili. Nepochopili ste, že tie balady hovoria o ľudskom osude, o tom, že sme iba hračkou v rukách bohov, a naše kraje sú božím divadlom. Balady hovorili o osude, o predurčení nás všetkých, a legenda o zaklínačovi Geraltovi a princeznej Cirille, hoci situovaná do udalostí nedávnej skutočnej vojny, je predsa tiež len metafora, výtvor básnikovej fantázie, a ten mal slúžiť na to...

– Táraš, svätý muž! – zvolala z výšky svojho voza Vera Loewenhauptová. – Aká legenda? Aký výtvor fantázie? Kto ako kto, ale ja Geralta z Rivie poznám, videla som ho na vlastné oči vo Wyzime, kde odčaroval dcéru kráľa Foltesta. A ešte neskôr som ho stretla na Kupeckej ceste, kde na žiadosť Kupeckého cechu zabil dravého gryfa, čo napádal karavány. Takýmto skutkom zaklínač dobrým ľuďom život zachránil. Nie, nie je to legenda ani rozprávka. Pravdu, čistú pravdu nám zaspieval majster Blyskáč.

– Potvrdzujem, – vyhlásila štíhla bojovníčka s čiernymi vlasmi hladko sčesanými dozadu a zapletenými do vrkoča. – Ja, Rayla z Lýrie tiež poznám Geralta Bieleho Vlka, slávneho zabijaka oblúd. Neraz som videla aj čarodejnicu Yennefer, lebo som žila v Aedirne, v meste Vengerberg, kde má svoje sídlo. Ale o tom, že by sa tí dvaja mali radi, veru nič neviem.

– Ale musí to byť pravda, – ozvala sa zrazu melodickým hlasom pôvabná elfka v hermelínovej čiapke. – Taká krásna balada o láske nemôže byť nepravdivá.

– Nemôže, – pridali sa k elfke dcéry vojvodu Viliberta a ako na povel si šálíkmi utreli oči. – V nijakom prípade!

– Ctený pán čarodejník! – obrátila sa Vera Loewenhauptová na Radcliffa. – Mali sa radi, alebo nie? Vy zaručene viete, ako to s nimi bolo naozaj – so zaklínačom a tou Yennefer! Poodhal'te nám aspoň kúsok tajomstva!

– Ak sa v piesni hovorí, že sa mali radi, – usmial sa čarodejník, – tak to tak bolo a tá láska pretrvá celé veky. Taká je sila poézie.

– Ale hovorí sa, – zapojil sa zrazu vojvoda Vilibert, – že Yennefer z Ven-gerbergu padla na Soddenskom kopci. Padlo tam vraj niekoľko čarodejok...

– To nie je pravda, – vyhlásil Donimir z Troy. – Na pomníku jej meno nenájdete. To sú moje končiny, neraz som už na kopci bol a nápisy na pomníku mi zostali v pamäti. Padli tam tri čarodejky: Triss Merigold, Lytta Neyd prezývaná Korál... hmm... Meno tej tretej mi akosi vypadlo...

Rytier sa pozrel na čarodejníka Radcliffa, ale ten sa len usmieval, nepovedal ani slovo.

– A ten zaklínač, – zvolal Sheldon Skaggs, – ten Geralt, čo tú Yennefer tak ľúbil, sa vraj už tiež do zeme zahryzol. Počul som, že ho umlátili niekde na Záriečí. Hlušil obludy, hlušil, až kým nenarazila kosa na kameň. Tak to už býva, ľudkovia, kto mečom bojuje, mečom zahynie. Každý raz narazí na lepšieho a zakúsi cudzie železo.

– Neverím! – Štíhla bojovníčka skrivila bledé pery, šťavnato si odpľula na zem, so zadrnčaním si na prsiach prekrížila ruky chránené rukávmi železnej košele. – Neverím, že by Geralt z Rivie mohol naraziť na lepšieho. Mala som možnosť vidieť, ako tento zaklínač ovláda meč. Je priam neľudsky rýchly...

– Dobre povedané, – zapojil sa čarodejník Radcliffe. – Neľudsky. Zaklínači sú mutanti, preto tá rýchlosť, s akou reagujú...

– Nerozumiem, o čom to hovoríte, pán mág, – bojovníčka ešte viac skrivila ústa. – Vaše slová sú príliš učené. Ja viem jedno: Nijaký šermiar,

akého som poznala alebo poznám, sa nemôže rovnať Geraltovi z Rivie, Bielemu Vlkovi. Preto neverím, že by zaklínač mohol byť porazený v boji, ako tvrdí pán trpaslík.

– Každý šermiar stratí guráž, keď doň hŕba chlapov štúra, – vyhlásil premúdrelo Sheldon Skaggs. – Tak sa vraví medzi elfmi.

– Elfovia, – skonštatoval chladne vysoký svetlovlasý predstaviteľ Staršieho Ľudu stojaci vedľa krásky s hermelínovou čiapkou, – sa nezvyknú vyjadrovať takto ordinárne.

– Nie! Nie! – zapišťali spoza zelených šálikov dcéry vojvodu Viliberta.
– Zaklínač Geralt určite nezahynul! Zaklínač našiel osudom mu určenú Ciri aj čarodejku Yennefer a všetci traja žili dlho a šťastne! Však je tak, majster Blyskáč?

– Nuž, toto bola balada, milostivé, – zívól gnóm túžiaci po pive, výrobca železiarskeho tovaru. – Kde sa dá v balade hľadať pravda? Pravda je jedno, poézia druhé. Dajme tomu také... Akože sa to volala? Ciri? To chýrne Prekvapenie? Tú si pán bard celkom vycucal z prsta. Veď som bol v Cintré neraz a viem, že tamojší kráľ a kráľovná žili v bezdetnom manželstve, dcérku ani syna nemali...

– Klamstvo! – skríkol ryšavý chlap v plášti z tulenej kože s čelom prepásaným mriežkovanou šatkou. – Kráľovná Calanthe, Levica z Cintry, mala dcéru, volala sa Pavetta. Tá spolu s mužom zahynula za morskej búrky, morský vír ich obidvoch stiahol.

– Sami vidíte, že neklamem! – volal všetkých za svedkov železný tovar. – Pavetta, a nie Ciri, tak sa volala kráľovná Cintry.

– Cirilla, zvaná Ciri, bola práve dcéra tej utopenej Pavetty, – vysvetľoval ryšavec. – Vnučka Calanthe. Nebola kráľovná, ale princezná Cintry. Akurát ona bola to Dieťa Prekvapenie predurčené zaklínačovi, práve ju prisľúbila kráľovná zaklínačovi, tak ako to pán Blyskáč vospieval. Zaklínač ju však nemohol nájsť a prevziať si ju, tu sa pán básnik troška minul s pravdou.

– Veru minul, a ešte ako, – pridal sa do rozhovoru šlachovitý mladík, ktorý mohol byť – aspoň podľa oblečenia – tovarišom na ceste za získaním remeselníckeho titulu. – Zaklínača jeho predurčenie obišlo, Cirilla zahynula počas obliehania Cintry. Kráľovná Calanthe predtým, než sa

sama vrhla z veže, vlastnoručne pripravila princeznú o život, aby sa nedostala Nilfgaardčanom do pazúrov.

– Nebolo to tak, vôbec nie, – protestoval ryšavec. – Princeznú zabili pri krviprelievaní v meste, keď sa odtiaľ pokúšala ujsť.

– Tak či onak, – vykrikol železný tovar, – zaklínač svoju Cirillu nenašiel! Tu básnik zaklamal!

– Ale zaklamal krásne! – povedala elfka v hermelínovej čiapke a pritúlila sa k vysokému elfovi.

– Nejde o poéziu, ale o fakty! – nedal sa remeselnícky tovariš. – Hovorím, že princezná zahynula rukou vlastnej starej matere! Každý, kto bol v Cintre, to môže potvrdiť!

– A ja hovorím, že ju zabili na ulici, keď sa pokúšala ujsť, – vyhlásil ryšavec. – Viem to, lebo aj keď nepochádzam z Cintry, bol som v družine jarla zo Skellige, ktorý podporoval Cintru počas vojny. Kráľ Cintry, Eist Tuirseach, ako všetci vedia, pochádzal práve z ostrovov Skellige, bol to jarlov strýc. A ja som v jarlovej družine bojoval v Marnadale aj v Cintre, a potom, po porážke, aj pri Soddene...

– Aha, ďalší vyslúžili bojovník, – zavrčal Sheldon Skaggs kruhu svojich trpaslíkov. – Samí hrdinovia a bojovníci. Hej, ľudkovia! Je medzi vami aspoň jeden, čo nebojoval v Marnadale alebo pri Soddene?

– Načo ten posmech, Skaggs, – pokarhal ho vysoký elf objímajúci krásku s hermelínovou čiapkou spôsobom, aký mal zahnať eventuálne nádeje iných potenciálnych nápadníkov. – Nemysli si, že si pri Soddene bojoval len ty jediný. Aby sme ďaleko neľadali, ja som sa tej bitky zúčastnil takisto.

– Bol by som zvedavý, na čej strane, – pošepkal Radcliffovi vojvoda Vilibert; šepot bol taký výrazný, že elf ho určite počul, ale rozhodol sa ho ignorovať.

– Ako je všeobecne známe, – pokračoval bez toho, aby sa čo len pozrel smerom k vojvodovi a čarodejníkovi, – v poli v druhej bitke pri Soddene stálo proti sebe viac než stotisíc bojovníkov, z čoho najmenej tridsaťtisíc bolo zabitých alebo zmrzačených. Treba poďakovať pánu Blyskáčovi, že v jednej zo svojich balád zvečnil tento slávny, ale aj strašný boj. Aj v slo-

vách, aj v melódii tej piesne som počul nielen oslavu, ale aj výstrahu. Opakujem, vďaka a nesmrteľná sláva pánu básnikovi za baladu, ktorá možno prispeje k tomu, aby sme sa v budúcnosti vyhli opakovaniu tragédie, akou bola táto krutá a zbytočná vojna.

– Isteže, – povedal vojvoda Vilibert a vyzývavo sa pozrel na elfa. – Našli ste v tej balade zaujímavé veci, vážený pane. Hovoríte, že to bola zbytočná vojna? Chceli by ste sa v budúcnosti vyhnúť tragédii? Máme to chápať tak, že keby Nilfgaard zaútočil znovu, navrhli by ste kapituláciu? Boli by ste za to, aby sme pokorne prijali nilfgaardské jarmo?

– Život je nesmierne vzácny dar a treba ho chrániť, – odvetil chladne elf. – Nič neospravedlňuje také krviprelievania a vraždenie, akými boli obidve bitky o Sodden, tá prehraná, aj tá vyhraná. Obidve stáli vás, ľudí, tisíce bytostí. Stratili ste nepredstaviteľný potenciál...

– Elfské táraniny! – vybuchol Sheldon Skaggs. – Hlúpe povedačky! Bola to cena, ktorú bolo treba zaplatiť, aby mohli ostatní žiť dôstojne a v mieri, namiesto aby sa dali Nilfgaardu zakut' do okov, oslepiť, zahnať korbáčom do sírových a solných baní. Tí, čo padli ako hrdinovia a vďaka Blyskáčovi budú žiť večne v našej pamäti, nás naučili, ako brániť vlastný domov. Spievajte svoje balady, pán Blyskáč, spievajte ich všetkým. Nepôjde to síce len tak ľahko, ale poučenie sa nám zídne, uvidíte! Lebo ak nie dnes, tak zajtra sa Nilfgaard vyberie proti nám znovu a spomeniete si na moje slová! Teraz si lížu rany a odpočívajú, ale blíž sa deň, keď znovu uvidíme ich čierne plášte a pierka na prilbiciach!

– Čo vlastne od nás chcú? – zvolala Vera Loewenhauptová. – Prečo sa na nás tak sústredili? Prečo nás nenechajú na pokoji, nedovolia nám žiť a pracovať? Čo tí Nilfgaardčania chcú?

– Chcú našu krv! – skríkol vojvoda Vilibert.

– A naše územie! – zavyl ktosi z davu sedliakov.

– A naše baby! – pridala sa Sheldon Skagge a hrozivo zabľýskal očami.

Zopár ľudí vyprsklo do smiechu, ale len tlmene a ukradomky. Lebo aj keď predstava, že by mohol ktokoľvek okrem trpaslíkov zatúžiť po výnimočne nepríťažlivých trpasliciach, bola mimoriadne zábavná, nebola to bezpečná téma na žartovanie, najmä v prítomnosti územčistých, moc-

ných a bradatých milost'pánov, ktorých sekery a kordy mali škaredý zvyk bleskurýchlo vyskakovať spoza pása. A trpaslíci, z neznámych príčin svätosväte presvedčení, že celý svet chlipne číha na ich ženy a dcéry, boli v tomto ohľade mimoriadne chúlостiví.

– Raz to muselo prísť, – vyhlásil zrazu sivý druid. – Muselo sa to stať. Zabudli sme, že nie sme na tomto svete sami, že nie sme pupok sveta. Ako hlúpe, lenivé, prežraté karasy v zamútenom rybníku sme neverili, že existujú aj šťuky. Pripustili sme, aby sa náš svet, tak ako ten rybník, zamútil od bahna, začal zahŕňať. Poobzerajte sa dookola – všade zločin a hriech, zmyselnosť, honba za ziskom, spory, nesváry, úpadok mravov, nijaká úcta k hodnotám. Namiesto toho, aby sme žili, ako káže Príroda, začali sme tú Prírodu ničiť. A čo máme? Vzduch otrávený dymom komínov hút, rieky a potoky zasvinené bitúnkami a garbiarňami, bezhlavo vyrúbané lesy... Hah, ešte aj na živej kôre posvätného Bleobherisa, len sa pozrite, rovnno nad hlavou pána trubadúra krivákom vyryté nemravné slovo. Navyše ešte aj s chybou, nie dosť, že to bol vandal, ale ešte aj nedouk, čo sa písať nenaučil. Prečo sa teda čudujete? Muselo sa to zle skončiť...

– Tak, tak! – pridal sa tučný kňaz. – Spamätajte sa, hriešnici, kým je ešte čas, lebo hnev bohov príde a ich pomsta vás postihne! Pamätajte na veštbu Itliny, na prorocké slová o treste bohov, ktorý dopadne na kľiate plemeno zločinnmi otrávené! Pamätajte: „Príde Čas Opovrhnutia a strom listy stratí, puky sa zatvoria, zhnije ovocie a zhorkne zrno a v dolinách riek namiesto vody bude sa valiť ľad. A príde Biely Mráz a po ňom Biele Svetlo a svet dokoná uprostred fujavice.“ Tak povedala veštkyňa Itlina! A kým sa tak stane, zjavia sa znamenia a postihnú svet rany, lebo, pamätajte, Nilfgaard je trest boží! To je bič, ktorým Nesmrteľní zbičujú vás, hriešnikov, aby ste...

– Ech, zavrite si papuľu, pán svätušká! – zrukol Sheldon Skaggs a zadupal ťažkými čižmami. – Už mi je nanič z tých vašich povier a sprostostí! Až mi z toho črevá skrúca...

– Opatrne, Sheldon, – napomenul ho s úsmevom vysoký elf. – Nevy-smievaj sa cudziemu náboženstvu. Nepatrí sa to, je to nezdvorilé a navyše... nebezpečné.

– Ja si z ničoho nerobím posmech, – bránil sa trpaslík. – Nespochybnujem existenciu bohov, ale poburuje ma, keď ich niekto mieša do pozemských záležitostí a ohlupuje ma predpoveďami nejakej elfskej vyšinutej baby. Nilfgaardčania akože majú byť nástroj bohov? Somarina! Veď si len, ľudia, spomeňte na časy Desmoda, Radovida, Sambuka, na časy Abrada Starého Duba! Nepamätáte sa, lebo žijete kratučko ako májová podenka, ale ja sa pamätám a pripomeniem vám, ako to tu bolo, na tomto území, hneď ako ste vystúpili zo svojich lodí na breh v ústí Jarugy a v delte Pontaru. Zo štyroch lodí, čo tu zakotvili, vznikli tri kráľovstvá. Neskôr silnejší pohltili slabších a takto postupne rástli, upevňovali svoju moc. Podrobovali si iných, dobývali ich kráľovstvá a sami čoraz viac mohutneli a silneli. A teraz to isté robí Nilfgaard, keďže je to krajina mocná a jednotná, zomknutá a disciplinovaná. A ak sa vy takisto nezomknete, Nilfgaard vás pohltí, celkom ako štika karasa, ako to povedal tento múdry druid!

– Nech to len skúsia! – Donimir z Troy vypol hrud' ozdobenú troma levmi a zaštrngal mečom v pošve. – Vyprášili sme im kabát pri Soddene, môžeme im ho vyprášiť znovu!

– Uj, ale si veríte! – zavrčal Sheldon Skaggs. – Vidno, že ste zabudli, pán pasovaný, že kým došlo k druhej bitke pri Soddene, Nilfgaard sa hrnul cez vaše územie ako železný valec, že telami takých chválenkárov ako ste vy vystlal polia od Marnadolu po Záriečie. A Nilfgaardčanov nezastavili takíto vystatovační šašovia, ale zjednotené sily Temerie, Redanie, Aedirnu a Kaedwenu. Dohoda a jednota, to je to, čo ich zastavilo!

– Nielen, – ozval sa dôrazne, ale veľmi chladne Radcliffe. – Nielen to, pán Skaggs.

Trpaslík si hlasno odpľul, zasmrkal, zašuchal čižmami a mierne sa uklonil smerom k čarodejníkovi.

– Nikto neberie zásluhy vašim konfrátrom, – povedal. – Hanba tomu, kto neuzná hrdinstvo čarodejov zo Soddenského Kopca, lebo sa udatne zachovali, preliali krv za spoločnú vec, výdatne sa pričínili o víťazstvo. Nezabudol na nich Blyskáč vo svojej balade, a nezabudneme ani my. Ale uvedomte si, že títo čarodejníci stáli na Kopci zjednotení a solidárni, uznali velenie Vilgefertza z Roggeveenu, ako sme my, bojovníci Štyroch

Kráľovstiev, uznali velenie Vizimira Redanského. Škoda len, že tá dohoda a solidarita platila iba na čas vojny. Lebo teraz, keď je mier, znovu sme rozdelení. Vizimir s Foltestom si robia navzájom prieky s clom a právami na prepravu. Demawend z Aedirnu sa háda s Henseltom o Severnú Marku a Liga z Hengforsu a Thyssenidi z Koviru na všetko kašľú. A, ako som počul, aj medzi čarodejmi by ste dnes márne hľadali niekdajšiu jednotu. Nepoznáte veru tú dávno zomknutosť ani disciplínu či spojenectvo. A to všetko v Nilfgaarde existuje!

– Nilfgaardu vládne cisár Emhyr var Emreis, tyran a samovládca, čo si vynucuje poslušnosť korbáčom a hrozbou popraviska! – zahrnel vojvoda Vilibert. – Čo nám to navrhujete, pán trpaslík? V mene čoho sa máme zjednotiť? V mene podobnej tyranie? A ktorýže kráľ, ktoré kráľovstvo by si malo podľa vás podrobiť tie ostatné? V koho rukách by ste chceli vidieť žezlo a korbáč?

– Čože ma je po tom? – pokrčil plecami Skaggs. – To sú vaše, ľudské záležitosti. Napokon, kohokoľvek by ste si vybrali za kráľa, určite by to nebol trpaslík.

– Ani elf, dokonca ani polelf, – dodal vysoký predstaviteľ Staršieho Ludu. – Ved' vy aj štvrtélf považujete za niečo podradné.

– Tak toto vás trápi, – zasmial sa Vilibert. – Na rovnaký roh trúbite ako Nilfgaard – Nilfgaard predsa takisto vykrikuje kadečo o rovnosti, sľubuje vám návrat k niekdajším poriadkom, len čo nás porazí a vyženie z tohto územia. Tak o takejto jednote, takejto rovnosti sa vám sníva, o takejto rozprávate, takúto hlásate! Lebo Nilfgaard vám za to platí zlatom! A nie je potom div, že sa máte tak radi, ved' tí Nilfgaardčania patria tiež do elfskej rasy...

– Hlúposť, – odvrkol chladne elf. – Splietate nezmysly, pán rytier. Celkom evidentne ste zaslepený rasovou nenávisťou. Nilfgaardčania sú presne takí istí ľudia ako vy.

– Obludné klamstvo! Sú to potomkovia Čiernych Seidhe, to vie predsa každý! V ich žilách prúdi elfská krv! Krv elfov!

– A vo vašich žilách prúdi čo? – ironicky sa pousmial elf. – Miešame svoju krv celé generácie, už stáročia, my aj vy, znamenite nám to ide, neviem,

či našťastie, alebo nanešťastie. Zmiešané manželstvá ste začali odsudzovať pred necelým štvrtstoročím, napokon aj tak bezvýsledne. A teraz mi ukážte človeka bez prímеси Seidhe Ichaer, krvi Staršieho Ľudu.

Vilibert viditeľne očervenel. Zrumenela aj Vera Loewenhauptová. Hlavu sklonil a rozkašľal sa aj čarodejník Radcliffe. Zvláštne bolo, že rumencom sa pokryla aj krásna tvár elfky s hermelínovou čiapkou.

– Všetci sme deťmi Matky Zeme, – rozľahol sa do ticha hlas sivovlasého druida. – Sme deti Matky Prírody, a hoci si svoju matku nevážime, hoci jej občas spôsobujeme starosti a bolesť, hoci jej drásame srdce, ona nás ľúbi, ľúbi nás všetkých. Majme to na pamäti, my, čo sme sa tu stretli, tu, na Mieste Priateľstva, a nehádajme sa o to, kto z nás tu bol prvý, lebo prvý bol vlnami vyplavený Žalud' a zo Žaluda vyklíčil Veľký Bleobheris, najstarší z dubov. A keď stojíme pod konármi Bleobherisa, pri jeho odvekých koreňoch, nezabúdajme na naše vlastné, bratské korene, na zem, z ktorej tie korene vyrastajú. Pamätajte na slová piesne barda Blyskáča...

– Veru tak! – zvolala Vera Loewenhauptová. – A kde sa podel?

– Zdúchol, – skonštatoval Sheldon Skaggs pri pohľade na prázdne miesto pod dubom. – Vzal si peniaze a bez rozlúčky zdúchol. Celkom na elfský spôsob!

– Trpaslícky! – zapišťal železiarsky tovar.

– Ľudský, – opravil ho vysoký elf a krásavica s hermelínovou čiapkou si oprela hlavu o jeho plece.

– Hej, fidlikant, – povedala Mama Lantieri, keď vstúpila bez zaklopania do izby a pred sebou tlačila vôňu hyacintov, potu, piva a údeného mäsa. – Máš tu hosta. Pod'ťe ďalej, dôstojný pán.

Blyskáč si uhladil vlasy a vystrel sa v obrovskom vyrezávanom kresle. Dve dievčatá, čo mu sedeli na kolenách, bleskovo vyskočili, náhlivo si zakryli pôvaby, pozapínali rozhalené blúzky. Hanblivosť flandier, pomyslel si trubadúr, to by bol celkom dobrý názov pre baladu. Vstal, zapol si opasok, natiahol kazajku a vrhol pohľad na šľachtica, čo stál na prahu.

– Veru, – skonštatoval, – vyňucháte ma všade, aj keď si zriedkakedy vyberiete vhodný čas. Na vaše šťastie som sa ešte nerozhodol, ktorej z tých dvoch štramánd dám prednosť. A pri svojich cenách, Mama Lantieri, by som si obidve dovoliť nemohol.

Mama Lantieri sa chápavo usmiala a zatlieskala. Obidve dievčatá – ostrovanka s bielou pokožkou obsypanou pehami a čiernovlasá poleľka – náhlivo opustili izbu. Muž stojaci na prahu si vyzliekol plášť, podal ho Mame spolu s malým, ale nabitým mešcom.

– Prepáčte mi, majstre, – pristúpil k stolu a sadol si k nemu. – Viem, že vás vyrušujem v nie celkom príhodný čas, ale stratili ste sa spod duba tak rýchlo... Nedohonil som vás na ceste, ako som mal v pláne, a trvalo mi istý čas, kým som narazil na vašu stopu v mestečku. Spolahnite sa, že vás neoberiem o veľa času...

– To hovoríte vždy a vždy je to klamstvo, – prerušil ho bard. – Nechaj nás osamote, Mama Lantieri, a dohliadni, aby nás nikto nevyrušoval. Počúvam vás, pane.

Muž sa naňho skúmavo pozrel. Mal čierne, vlhké, ako keby zaslzené oči, ostrý nos a nepekné, úzke pery.

– Tak teda hneď prejdem k veci, – vyhlásil, len čo sa zatvorili dvere za Mamou Lantieri. – Zaujímajú ma vaše balady, majstre. Presnejšie, isté osoby, o ktorých spievate. Zaujímajú ma skutočné osudy hrdinov vašich balád. Veď ak sa nemýlim, skutočné osudy skutočných osôb vás inšpirovali na tieto krásne diela, ktoré som počul pod dubom. Mám na mysli... tú malú Cirillu z Cintry. Vnučku kráľovnej Calanthe.

Blyskáč sa zadíval na plafón, zabubnoval prstami po stole.

– Vážení pane, – vyhlásil sucho. – Čudné veci vás zaujímajú. Na čudné veci sa pýtate. Tak sa mi vidí, že nie ste ten, za koho som vás považoval.

– A za koho ste ma považovali, ak sa smiem spýtať?

– Neviem, či smiete. To závisí od toho, či mi teraz odovzdáte pozdravy od našich spoločných známych. Mali ste to urobiť hneď pri vstupe, ale akosi ste na to zabudli.

– Nezabudol som. – Muž siahol do záhrenia zamatového kabátca sépiovej farby a vytiahol odtiaľ ďalší mešec, o čosi väčší než ten, ktorý predtým

podal kupliarke, ale rovnako napchatý a drnčiaci pri náraze na dosku stola. – My jednoducho nemáme spoločných známych, Blyskáč. Vari tento meštek nevyváži ten drobný nedostatok?

– Čo máte v pláne kúpiť za to poloprázne vrecúško? – otrčil ústa trubadúr. – Celý bordel Mamy Lantieri aj s poliami naokolo?

– Povedzme, že chcem iba podporiť umenie a umelca. Len preto, aby som sa mohol s umelcom porozprávať o jeho tvorbe.

– Až tak zbožňujete umenie, pán môj? Až tak vás súri rozhovor s umelcom, že sa mu pokúšate vtisnúť peniaze ešte predtým, ako ste sa predstavili, teda bez toho, aby ste dodržali elementárne zásady slušnosti?

– Na začiatku rozhovoru, – mierne prižmúril čierne oči neznámy, – vám moje inkognito neprekážalo.

– Ale teraz mi prekáža.

– Nehanbím sa za svoje meno, – povedal muž s ľahučkým úsmevom na úzkych perách. – Volám sa Rience. Nepoznáte ma, majster Blyskáč, a nečudo. Ste príliš známy a vychýrený, než aby ste poznali všetkých svojich obdivovateľov. A každému milovníkovi vášho talentu sa zdá, že vás pozná, pozná vás tak dobre, že určitá dôvernosť je úplne na mieste. Toto sa týka aj mňa – vo všetkých ohľadoch. Chápem, že je to chybný dojem, prosím teda o láskavé prepáčenie.

– Láskavo vám to prepáčim.

– Môžem teda rátať s tým, že mi odpoviete na niekoľko otázok...

– Nie, nemôžete, – prerušil ho básnik a odul pery. – Teraz láskavo prepáčte vy, ale ja nerád diskutujem o tematike svojich balád, o inšpiráciách, o postavách, či už fiktívnych, alebo iných. Zbavuje to totiž poéziu jej poetickej vrstvy a vedie to napokon k triviálnosti.

– Vari až tak?

– Celkom iste. Uvedomte si, že keby som po odspievaní balady o veselej mlynáročke oznámil, že v skutočnosti ide o Zvirku, ženu mlynára Piskora, a doplnil ešte informáciu, že Zvirku možno bez problémov pretiahnuť každý štvrtok, lebo vo štvrtok mlynár chodieval na jarmok, už by to nebola poézia. Bolo by to kupliarstvo alebo hnusné ohováranie.

– Chápem, chápeš, – prítakal rýchlo Rience, – ale to je nie celkom primeraný príklad. Mňa predsa nezaujímajú čiesi hriechy či prehrešky. Nikoho neohovoríte, keď odpoviete na moje otázky. Potrebujem len jednu celkom malú informáciu: Čo sa naozaj stalo s Cirillou, princeznou z Cintry? Viacero osôb tvrdí, že Cirilla zahynula pri obsadzovaní mesta, dokonca existujú aj očití svedkovia tejto udalosti. Z vašej balady by však vyplývalo, že dieťa prežilo. Naozaj ma zaujíma, či je to vaša predstavivosť, alebo ste vychádzali z reality? Je to pravda, alebo výmysel?

– Váš záujem ma naozaj potešil! – Blyskáč nasadil široký úsmev. – Budete sa čudovať, ale presne o toto mi išlo, keď som tú baladu skladal. Chcel som poslucháčov dojať a prebudiť ich zvedavosť.

– Pravda, alebo výmysel? – zopakoval chladne Rience.

– Keby som to prezradil, pokazil by som efekt svojej práce. Zbohom, priateľu. Vyčerpá si všetok čas, aký som ti mohol venovať. Tam von čakajú moje dve inšpirácie a nemajú istotu, ktorú z nich si vyberiem.

Rience dlho mlčal, no nezdalo sa, že by sa zberal na odchod. Pozoroval barda nepríjemným, vlhkým pohľadom a básnik cítil narastajúce znepokojenie. Zdola zo vstupnej haly nevestinca doliehal veselý rámus, prerušovaný občas vysokým ženským chichotom. Blyskáč odvrátil hlavu, akoby dával najavo pohŕdajúcu nadradenosť, v skutočnosti však odhadoval vzdialenosť, ktorá ho delila od kúta izby a od gobelínu s nymfou, čo si oblievala prsia vodou zo džbánku.

– Blyskáč, – prehovoril napokon Rience a vložil ruku do vrečka sépiového kabátca. – Veľmi ťa prosím, odpovedz na moje otázky. Musím poznať odpoveď. Je to pre mňa nesmierne dôležité. A ver mi, že aj pre teba, lebo ak neodpovieš po dobrom, tak...

– Tak čo?

Úzke pery hostá sa skrivilili v škaredej grimase.

– Tak ťa budem musieť prinútiť hovoriť.

– Počúvaj, ty lotor, – Blyskáč vstal z kresla a pokúšal sa tváriť hrozivo. – Násilie sa mi hnuší. Ale hneď zavolám Mamu Lantieri a ona zavolá istého Gruzillu. Ten v tomto dome zastáva úlohu ochrancu a vyhadzovača. Vo

svojom fachu je to ozajstný umelec. Nakope ťa do zadku tak, až preletíš ponad strechy tohto mesta tak krásne, že tých pár ľudí, čo sú teraz na ulici, ťa budú považovať za Pegasa.

Rience vytiahol ruku z vrecka, čosi sa v nej zablyso.

– Si si istý, – spýtal sa, – že stihneš niekoho zavolať?

Blyskáč nemal v pláne skúšať, či to stihne. Nechystal sa však ani čakať. Ešte kým sa vyskakovacia dýka zachvela a vysunula Riencevi z dlane, dlhým skokom dopadol do kúta izby, vklzol pod gobelín s nymfou, kopancom rozrazil tajné dvere a ozlomkrky sa hnal dolu po točitých schodoch, šikovne sa pridržoval vylešteného zábradlia. Rience sa vrhol hneď za ním, ale básnik si bol istý – poznal tajnú chodbu ako vlastné vrecko, neraz ju už využil, keď utekal pred veriteľmi, žiarlivými manželmi či konkurenciou dychtiacou po pomste za to, že kradol rýmy a tóny. Vedel, že na tretej zákrute nahmatá otočné dvierka, za ktorými nájde rebrík spustený do pivnice. Bol si istý, že prenasledovateľ, tak ako mnohí pred ním, nestihne zabrzdiť, pobeží ďalej a dupne na prepadlisko, cez ktoré sa strepe do chlieva. Bol si istý, že dotlčený, zafúľaný hnojom a postúpaný prascami sa vzdá ďalšieho prenasledovania.

Blyskáč sa, ako zvyčajne, keď si bol niečím istý, mýlil. Za chrptom mu čosi modravo zablyso a básnik pocítil, že mu tŕpnu a tuhnú končatiny. Pri otáčavých dvierkach nebol schopný spomaliť, nohy ho odmietli poslúchať. Zareval a skotúlal sa po schodoch, otlkajúc sa o steny chodby. Priepadlisko sa pod ním otvorilo so suchým treskotom a trubadúr sa zrútil do tmy a smradu. Ešte než tresol o tvrdú udupanú zem a stratil vedomie, spomenul si, že Mama Lantieri mu naznačovala čosi o prestavbe chlieva.

Prebrala ho bolesť vo zviazaných zápästiach a ramenách, nemilosrdne vykrútených dozadu. Chcel zarevať, ale nemohol, mal pocit, ako keby mal ústa zapchaté hlinou. Kláchal na udupanej dlážke a škrípuci povraz ho ťahal za ruky hore. Chcel si uvoľniť ramená, pokúsil sa vstať, ale nohy mal tiež spútané. Dusiac sa a lapajúc vzduch predsa len vstal, v čom mu výdatne pomohol povraz, čo ho nelútostne ťahal hore.

Rience stál pred ním a jeho zlé, vlhké oči sa leskli vo svetle lampáša,

ktorý držal dvojmetrový neoholený svalovec. Ďalší silák, podistým o nič menší, postával vzadu. Blyskáč počul jeho dychčanie a cítil smrad dlho neumytého potu. Práve ten druhý, smradlavý, ťahal povraz, ktorý spútal val bardove zápastia.

Blyskáčovi sa odlepili nohy od zeme. Básnik zahvízdal cez nos – nič iné nebol schopný urobiť.

– Dost', – ozval sa rázne Rience takmer vzápätí, ale Blyskáč mal dojem, že uplynuli celé veky. Dotkol sa zeme, ale pokľaknúť, navzdory najúprimnejšej snahe, nedokázal – napnutý povraz ho ďalej držal vyšponovaného ako struna.

Rience pristúpil bližšie. Na tvári mu nebolo badať ani stopu po nejakých emóciách, zaslezené oči dokonca ani o štipku nezmenili výraz. Aj hlas mal pokojný, tichý, takmer unudený.

– Ty prašivý veršotepec. Ty výškrabok. Ty smet'. Ty seabedomá nula. Mne si chcel ujsť? Mne ešte nikto neutiekol. Nedokončili sme rozhovor, ty tajtrlík, ty barania hlava! Na niečo som sa ťa pýtal, a za podstatne príjemnejších okolností. Odpovedz na moje otázky – no už to nebude pre teba také príjemné. Všetkým rád odpovieš?

Blyskáč horlivo prikývol. Rience sa až teraz usmial. A dal pokyn. Bard zúfalo zakvičal, keď zacítil, ako sa povraz napína a dozadu vykrútené ruky praskotajú v kĺboch.

– Nemôžeš hovoriť, – skonštatoval Rience a stále sa zlomyseľne usmieval. – Bolí to, však? Mal by si vedieť, že teraz ťa ponatrahujem len pre vlastnú rozkoš – strašne rád sa pozerám na cudzie utrpenie. Nože, ešte troška vyššie.

Blyskáč sa takmer zadusil, ako lapal dych.

– Stačí, – zavelil napokon Rience. Pristúpil o krok bližšie a chytil básnika za golier. – Počúvaj ma, kohútik. Teraz ťa zbavíme zakliatia, aby si získal schopnosť hovoriť. Ale ak sa pokúsiš čo len o tón zvýšiť svoj čarovný hlas, oľutuješ to.

Rukou urobil mierne gesto, dotkol sa prsteňom básnikovej tváre a Blyskáč pocítil, že sa mu vracia cit do spodnej sánky, jazyka a podnebia.

– Teraz, – pokračoval ticho Rience, – ti položím zopár otázok a ty na ne

budeš odpovedať plynulo, rýchlo a vyčerpávajúco. A ak čo len na chvíľku zaváhaš alebo zajachtáš, ak mi poskytneš ten najmenší dôvod, aby som zapochyboval o tvojej pravdovravnosti, tak... Pozri sa dole.

Blyskáč poslušol. S údivom zistil, že k uzlom na jeho členkoch je pripevnený krátky povraz a ten je druhým koncom priviazaný o vedro plné vápna.

– Ak prikážem, aby ťa vytiahli vyššie, – usmial sa kruto Rience, – a spolu s tebou toto vedierko, tak ti určite trošku poláme rúčky. Pochybujem, že by si po čomsi takom bol schopný hrať na lutne. Naozaj pochybujem. Takže odhadujem že budeš hovoriť. Mám pravdu?

Blyskáč neprítakal, lebo od strachu nemohol pohnúť hlavou ani vydať zvuk. Rience nepôsobil dojmom, že by mu na pritakaní záležalo.

– Pochopiteľne, – oznámil, – okamžite zistím, či hovoríš pravdu, hneď a zaraz rozpoznám výhovorku, nedám sa pomýliť básnickými trikmi ani pochybnou erudíciou. Pre mňa je to maličkosť, tak ako bola maličkosť zastaviť ťa na tých schodoch. Takže ti radím, lotor; zvažuj každé slovo. No, škoda času, začíname. Ako vieš, zaujíma ma hrdinka jednej z tvojich krásnych balád, vnučka kráľovnej Calanthe z Cintry. Princezná Cirilla, nežne zvaná Ciri. Podľa správ očitých svedkov táto osôbka zahynula počas obsadzovania mesta pred dvoma rokmi. Lenže v balade plasticky a dojímavovo opisuješ jej stretnutie s tým čudným, takmer legendárnym chlapíkom, tým... zaklínačom, Geraltom či Geraldom. Ak vynecháme básnické táraničky o predurčení a osude, z balady vyplýva, že to decko z bojov o Cintru vyviazlo so zdravou kožou. Je to pravda?

– Neviem... – zastonal Blyskáč. – Pri bohoch, veď som iba básnik! Počul som kadečo, a ostatné...

– No?

– Ostatné som si vymyslel. To som len tak fabuloval! Ja nič neviem! – zakvílil Blyskáč, keď videl, že Rience dáva pokyn tomu smradľavému a cítil, ako sa povraz viacej napína. – Neklamem!

– Fakticky, – pokýval hlavou Rience. – Neklamem priamo, to by som vycítil. Ale vyhováraš sa. Nevymyslel by si baladu len tak bez dôvodu. A toho zaklínača predsa poznáš. Neraz ťa videli v jeho spoločnosti. Tak spusti, Blyskáč, ak ti záleží na kĺboch. Všetko, čo vieš.

– Tá Ciri, – vydýchol trubadúr, – bola zaklínačovi predurčená. Išlo o takzvané Dieťa Prekvapenie... Určite ste o tom počuli, je to známy príbeh. Jej rodičia ju prisľúbili zaklínačovi...

– Že by rodičia mali dať dieťa tomu šialenému mutantovi? Tomu nájomnému vrahovi? Klameš, básničkár. Takéto kraviny môžeš vyspevovať babám.

– Bolo to tak, prisahám na dušu mojej matky, – vzlykol Blyskáč. – Viem o tom zo spoľahlivého zdroja... Zaklínač...

– Hovor o dievčatku. Zaklínač ma zatiaľ nezaujíma.

– O dievčatku neviem nič! Viem len, že zaklínač šiel po ňu do Cintry, keď vypukla vojna. Vtedy som ho stretol. Odo mňa sa dozvedel o krviprelievaní, o smrti Calanthe... Pýtal sa ma na to dieťa, na kráľovninu vnučku... Ale ja som vedel len o tom, že všetci v Cintre zahynuli, v poslednej bašte nezostala živá duša...

– Rozprávaj. Menej metafor. Viacej faktov!

– Keď sa zaklínač dozvedel o páde Cintry a o tom krviprelievaní, rezignoval na cestu tam. Obidvaja sme ušli na sever. Rozlúčil som sa s ním v Hengforse, odvtedy som ho už nevidel... A viem, že cestou čo-to povedal o tej... Ciri, či ako sa to... a o predurčení... Takže som potom zložil baladu. Viacej neviem, prisahám!

Rience sa naňho pozrel spod zamračeného obočia.

– A kde je teraz ten zaklínač? – spýtal sa. – Ten nájomný zabijak netvor, poetický mäsiar, čo tak rád rozpráva o predurčení?

– Veď som povedal, naposledy som ho videl ...

– Viem, čo si povedal, – prerušil ho Rience. – Usilovne počúvam, čo hovoríš. A ty usilovne počúvaj mňa. Odpovedaj presne na kladené otázky. Otázka znela takto: Ak nikto nevidel zaklínača Geralta alebo Geralda už vyše roka, kde sa asi skrýva? Kde sa zvykol skrývať predtým?

– Neviem kde, – odpovedal náhlivo bard. – Neklamem. Naozaj neviem...

– Prirýchlo odpovedáš, Blyskáč, prirýchlo, – usmial sa zlovestne Rience. – Unáhlil si sa. Si rýchly, ale neopatrný. Hovoríš, že nevieš, kde to je. Ale stavím sa, že vieš, čo je toto.

Blyskáč zaťal zuby. Od zlosti a zúfalstva.

– No? – Rience dal pokyn smradľavému. – Kde sa skrýva zaklínač? Ako sa volá to miesto?

Básnik mlčal. Povraz sa napol, bolestivo mu vykrútil ruky, nohy stratili kontakt s udupanou hlinou. Blyskáč zavyl, prerušovane a krátko, lebo Rencov čarodejný prsteň ho okamžite umlčal.

– Vyššie, vyššie! - Rience si oprel ruky vbok. – Vieš, Blyskáč, mohol by som magicky preskúmať tvoj mozog, ale to je príliš vyčerpávajúce. Navyše sa rád pozerám na to, ako človeku oči vystupujú z jamôk. Ved' ty to aj tak povieš.

Blyskáč vedel, že povie. Povraz pripevnený k jeho členkom sa napol, vedro naplnené vápnom sa so škrípaním posunulo po dlážke.

– Pane, – ozval sa zrazu druhý dráb, zaclonil lampáš pláštom a vyzrel von cez škáru vo dvierkach chlieva. – Nieкто sem ide. Podistým nejaká slúžka.

– Viete, čo robiť, – sykol Rience. – Zhasni lampáš.

Smradľavý pustil povraz, Blyskáč sa bezvládne zvalil na zem, ale tak, že videl, ako ten s lampášom stojí pri dvierkach a smradľavý s dlhým nožom v rukách striehne na druhej strane. Cez škáry medzi doskami presvitali svetlá nevestinca, básnik zachytil hluk a pospevovanie, čo odtiaľ doliehali.

Dvere chlieva zaškrípali a otvorili sa, zastala v nich nevysoká postava zavinutá v plášti, s okrúhrou čiapočkou tesne priliehajúcou k hlave. Po chvíli zaváhania žena prekročila prah. Smradľavý sa k nej vrhol a s rozmachom sekol nožom. A vzápätí klesol na kolená, lebo nôž nenarazil na odpor, cez hrdlo postavy prešiel ako cez oblak dymu. Postava akoby skutočne bola z dymu – začala sa rozplývať. Než sa však celkom rozplynula, do chlieva vpadla ďalšia postava, nejasná, tmavá a pružná ako lasica. Blyskáč si všimol, ako hodila plášť na toho s lampášom, preskočila ponad smradľavého, videl, ako sa jej čosi zablysko v ruke, začul, ako sa smradľavý rozkašľal a prenikavo zachrčal. Druhý dráb sa vymotal z pláštá, skočil, zahnal sa nožom. Z ruky tmavej postavy so zasyčaním vystrelil ohnivý blesk, s prízračným hrmotom sa rozlial ako horiaci olej po tvári a hrudi drába. Chlap od úzkosti zreal, chliev zaplnil odporný zápach spáleného mäsa.

V tej chvíli zaútočil Rience. Jeho zaklínadlo rozžiarilo tmu modrým prísvitom. Blyskáč uvidel štíhlu ženu v mužskom odeve, ako čudne gestikuluje obidvoma rukami. Zazrel ju len na sekundu, lebo modravý prísvit vzápätí s hrmotom zmizol v oslepujúcom záblesku a Rience so zúrivým rykom odletel dozadu a dopadol na drevené plôtiky; tie sa so zapraštaním zlomili. Žena v mužskom odeve skočila za ním, v ruke sa jej mihla dýka. Chliev sa opäť zaplnil zábleskom, tentoraz zlatým, vychádzajúcim z jagavého oválu, ktorý sa zrazu zjavil vo vzduchu. Blyskáč sledoval, ako Rience vstáva a skáče do oválu a okamžite v ňom mizne. Ovál stratil svetlo, ale než úplne pohasol, žena k nemu stačila pribehnúť a s vystretými rukami čosi nezrozumiteľne zakričať. Niečo zarachotilo a hasnúci ovál sa na chvíľu rozblchal hučiacim ohňom. Z diaľky, z veľkej diaľky, doľahol Blyskáčovi do uší nejasný zvuk, hlas pripomínajúci bolestný rev. Ovál úplne zhasol, v chlieve opäť panovala tma. Básnik cítil, ako sa vytráca sila, čo mu zapchávala ústa.

– Pomoc! – zreal. – Pomôžte mi!

– Nerev tak, Blyskáč, – zahriakla ho žena, klakla si vedľa neho a rozrezala mu putá Riencevou vyskakovacou dýkou.

– Yennefer? Si to ty?

– Hádám mi nechceš tvrdiť, že si zabudol, ako vyzerám. Ani môj hlas predsa nemôže byť cudzí tvojmu hudobnému sluchu. Môžeš vstať? Ne-polámali ti kosti?

Blyskáč s námahou vstal, zastonal, masíroval si ubolené ramená.

– Čo je s nimi? – ukázal na telá ležiace na udupanej hline.

– Pozrieme sa. – Vyskakovacia dýka štekla v ruke čarodejky. – Jeden by mal byť nažive. Rada by som mu položila zopár otázok.

– Tento, – trubadúr zastal nad smradľavým, – asi žije.

– Nemyslím si, – skonštatovala ľahostajne Yennefer. – Tomu som pre-tala krčnú tepnu aj hrtan. Možno v ňom ešte niečo šumí, ale už to dlho nepotrvá.

Blyskáč sa zachvel.

– Podrezala si mu hrdlo?

– Keby som z vrodenej opatrnosti neposlala napred ilúziu, ležala by

som tu ja. Pozrime sa na toho druhého... Do čerta. Pozri sa, aký kus chlapa, a nevydržal. Škoda, škoda...

– Ani on nežije?

– Nezniesol ten šok z ohňa. Hmm... Trošku som to prehnala s tým pripálením... Pozri sa, aj zuby má začadené... Čo je s tebou, Blyskáč? Budeš vracat'?

– Budem, – odvetil nejasne básnik, zohol sa a oprel sa čelom o stenu chlieva.

– To je všetko? – Čarodejka odložila pohár a načiahla sa po ražeň s kurenkami. – Nič navyše si nenaklamal? Na nič si nezabudol?

– Na nič. Okrem poďakovania. Ďakujem ti, Yennefer.

Pozrela sa mu do očí, mierne kývla hlavou, čierne ligotavé kadere sa jej zavlňili, sklízli v kaskáde z pleca. Zošuchla pečené kurča na drevený tanier a zručne ho začala porciovať. Používala nôž a vidličku. Blyskáč poznal do teraz len jednu osobu, čo dokázala rovnako zručne jesť kurence nožom a vidličkou. Teraz už vedel, kde a od koho sa to Geralt naučil. Ha, pomyslel si, nijaký div, býval s ňou vyše roka v jej dome vo Vengerbergu, kým od nej zdúchol, podistým od nej pochytil kadejaké čudné zvyky. Blyskáč stiahol z ražňa ďalšie kurča, bez rozmýšľania odtrhol stehno a začal ho obhrýzat' – demonštratívne ho držal oboma rukami.

– Odkiaľ si vedela? – spýtal sa. – Ako sa ti podarilo prísť mi na pomoc v tej pravej chvíli?

– Bola som pod Bleobherisom počas tvojho vystúpenia.

– Nevidel som ťa.

– Nechcela som byť videná. Potom som sa vybrala za tebou do mesetka. Čakala som tu, v hostinci, nepatrilo sa mi predsa ísť tam, kam si zamieril, do toho príbytku pochybnej rozkoše a nespochybniteľnej kvapky. Nakoniec som však stratila trpezlivosť. Motala som sa po dvore, keď sa mi zazdalo, že počujem hlasy z chlievika. Nastražila som uši a vtedy sa ukázalo, že to vôbec nie je nejaký sodomita, ako som si spočiatku myslela, ale ty. Hej, pán krčmár! Ešte víno, ak budete taký láskavý!

– K službám, milostivá! Už letím!

– To isté, čo predtým, prosím pekne, ale tentoraz bez vody. Vodu znesiem iba v kúpeli, vo víne mi je odporná.

Yennefer odsunula tanier. Na kurčati, ako si všimol Blyskáč, zostalo ešte dosť mäsa na raňajky pre krčmára a jeho rodinu. Nôž a vidlička boli bezpochyby elegantné a dômyselné, ale málo efektívne.

– Ďakujem ti, – zopakoval, – že si ma zachránila. Ten prekliaty Rience by ma nenechal nažive. Vydusil by zo mňa všetko a potom by ma zarezal ako barana.

– Aj ja si to myslím, – naliala víno sebe aj jemu a zdvihla pohár. – Vypime si teda na tvoje zachránené zdravie, Blyskáč.

– Na tvoje, Yennefer, – odpovedal. – Na zdravie, o ktoré sa budem odo dnes modliť vždy, keď sa nájde príležitosť. Som tvoj dlžník, krásna pani, splatím ti ten dlh svojimi piesňami. Vyvrátim v nich mýtus, že čarodejníci nemajú súcit s cudzou krivdou, že neposkytnú pomoc obyčajným biednym, nešťastným smrteľníkom.

– Nuž čo, – usmiala sa a ľahko prižmúrila krásne fialkové oči. – Mýtus má svoje opodstatnenie, nevznikol len tak bez príčiny. Lenže ty nie si hocikto, Blyskáč. Predsa ťa poznám a mám ťa rada.

– Naozaj? – Básnik sa tiež usmial. – Doteraz si to veľmi šikovne skrývala. Stretol som sa dokonca aj s názorom, že ma neznášaš, citujem, ako morovú nákazu.

– Svojho času to tak bolo, – zvažnela čarodejka. – Neskôr som však zmenila názor. Potom som ti bola vďačná.

– Za čo, ak sa môžem spýtať?

– To už je jedno, – odvetila a prevracala v prstoch prázdny pohár. – Vráťme sa k závažnejším otázkam. K tým, čo ti kládli v chlieve, keď ti chceli vykľbiť ruky. Ako to bolo naozaj, Blyskáč? Naozaj si nevidel Geralta od vášho úteku od Jarugy? Naozaj si nevedel o tom, že po skončení vojny sa vrátil na juh? Že bol ťažko ranený, tak ťažko, že sa dokonca hovorilo o jeho smrti? O ničom si nevedel?

– Nie. Nevedel som. Dlhý čas som strávil v Pont Vanise na dvore Estera-da Thyssena. A potom u Nedamíra v Hengforse...

– Nevedel si, – čarodejka pokývala hlavou, rozopla si kabátec. Na krku na čiernej zamatovej stuhe sa jej zaligotala briliantmi vysádzaná hviezda z obsidiánu. – Nevedel si o tom, že keď sa Geralt vystrábil z rán, odišiel na Záríečie? Nedomyšľáš si, koho tam hľadal?

– Domyslím si, isteže. Ale či našiel, neviem.

– Nevieš, – zopakovala. – Ty, ktorý obvykle vieš o všetkom a o všetkom spievaš. Ešte aj o takých intímnych veciach, ako sú čiesi city. Pod Bleobherisom som počúvala tie tvoje balady, Blyskáč. Pekných pár slôh si venoval mojej osobe.

– Poézia, – zahundral s pohľadom upretým na kurča, – má svoje zákony. Nikto by sa nemal cítiť urazený...

– „Vlasy ako krídlo havranie, ako nočná búrka...“ – zacitovala Yennefer zveličene precítene, – „a v očiach driemu fialové blesky...“ Bolo to takto?

– Tak som si ťa zapamätal, – pousmial sa zľahka bard. – Ktokoľvek by chcel tvrdiť, že je to klamlivý opis, nech do mňa prvý hodí kameňom.

– Ibaže neviem, – stisla pery čarodejníca, – kto ti dal právo opisovať moje vnútorné orgány. Ako to bolo? „Jej srdce ako klenot, čo šiju jej zdobí, tvrdé je ako diamant, ako diamant chladné, ostrejšie ako obsidián, zraňuje...“ To si vymyslel sám? Alebo...

Ústa sa jej zachveli a skrivilili.

– ... alebo sa ti niekto vyžaloval?

– Hmm... – Blyskáč si odkašľal, bolo vidieť, že sa chce vzdialiť od nebezpečnej témy. – Povedz mi, Yennefer, kedy si naposledy videla Geralta?

– Dávno.

– Po vojne?

– Po vojne... – Hlas Yennefer sa o odtieň zmenil. – Nie, po vojne som ho nevidela. Dlhší čas som... nevidela nikoho. No ale k veci, poetická duša! Trochu ma prekvapuje fakt, že o ničom nevieš a o ničom si nepočul, a napriek tomu práve teba niekto vytáhuje na škrepec, aby získal informácie. Nie si tým zaskočený?

– Som.

– Tak ma počúvaj, – vyhlásila ostro a udrela pohárom o stôl. – Počúvaj pozorne. Vyškrtni si túto baladu zo svojho repertoáru. Nespievaj ju.

– Hovoríš o...

– Vieš presne, o čom hovorím. Spievaj o vojne s Nilfgaardom. Spievaj o Geraltovi a o mne, tým nám neuškodíš ani nepomôžeš, nič nenapravíš, ani nič nezhoršíš. Ale o Levíčati z Cintry nespievaj.

Poobzerala sa, aby sa presvedčila, či niekto z hŕstky hostí nenačúva, počkala, kým slúžka so špinavým riadom neodíde do kuchyne.

– A takisto sa usiluj vyhnúť tomu, aby si sa stretával osamote s ľuďmi, ktorých nepoznáš, – dodala ticho. – S takými, čo ťa na začiatku zabudnú pozdraviť od spoločných známych. Rozumieš?

Udivene sa na ňu pozrel. Yennefer sa usmiala.

– Pozdravuje ťa Dijkstra, Blyskáč.

Teraz sa naokolo placho poobzeral Blyskáč. Jeho zaskočenie muselo byť úprimné a výraz tváre veľmi zábavný, lebo čarodejka si neodpustila ironickú grimasu.

– Aby som nezabudla, – šepala a naklonila sa ponad stôl, – Dijkstra ťa prosí o hlásenie. Vraciaš sa z Verdeny a Dijkstru zaujíma, o čom sa rozpráva na dvore kráľa Ervylla. Požiadal ma, aby som ti odkázala, že tentoraz má byť hlásenie vecné, podrobné a v nijakom prípade nemá byť vo veršoch. Pekne v próze, Blyskáč. V próze.

Básnik prehltol slinu, prikývol. Mlčal a uvažoval nad otázkou, akú jej položí. Ale čarodejka ho predbehla.

– Prichádzajú ťažké časy, – skonštatovala ticho. – Ťažké a nebezpečné. Nastáva doba zmien. Bolo by smutné starnúť s pomyslením, že sa neurobilo nič pre to, aby zmeny, čo prichádzajú, boli zmeny k lepšiemu. No nie?

Pritakal a odkašľal si.

– Yennefer?

– Počúvam, pán básnik.

– Tí v chlieve... Zaujímalo by ma, čo boli zač, čo chceli, kto ich poslal. Zabila si obidvoch, ale vy údajne dokážete vytriahnuť informácie aj z nebožtíkov.

– A o tom, že nekromancia je zakázaná ediktom Kapituly, sa nehovorí? Daj pokoj, Blyskáč. Tí lotri tak či tak veľa nevedeli. Ten, čo ušiel... Hmm... S tým je to už iná vec...

- Rience. On je čarodejník, však?
- Áno. Ale nijaký mimoriadny.
- Ale aj tak ti ušiel. Videl som, ako. Teleportoval sa, alebo nie? To niečo dokazuje?
- Isteže dokazuje. Dokazuje to, že mu niekto pomohol. Ten Rience nemal ani dost' času, ani dost' síl, aby otvoril oválny portál zavesený vo vzduchu. Taká teleportácia, to nie je len tak ako hvízdať na prstoch. Je jasné, že portál otvoril niekto iný. Niekto neporovnateľne silnejší. Preto som sa ho bála prenasledovať - nevedela som, kam má namierené. Len som za ním vyslala dost' vysokú teplotu. Bude potrebovať veľa zaklínadiel a elixírov účinných na popáleniny, a aj tak bude istý čas poznačený.
- Možno tá bude zaujímať, že to bol Nilfgaardčan.
- Myslíš si? - Yennefer sa vystrela, rýchlym pohybom vytiahla z vrecka vyskakovaciu dýku, prevracala ju chvíľu v ruke. - Nilfgaardské nože nosí teraz kopa ľudí. Sú pohodlné a spoľahlivé, dajú sa skryť aj do výstrihu...
- O nôž ani tak nejde. Keď mi kládol otázky, použil označenie „bitka o Cintru“, „obsadzovanie mesta“ alebo niečo v tom duchu. Nikdy som nepočul, že by niekto tie udalosti nazval práve takto. Pre nás to bolo vždy krviprelievanie. Krviprelievanie v Cintre. Nikto o tom nehovorí inak.
- Čarodejka zdvihla ruku a obzerala si nechty.
- Si bystrý, Blyskáč. Máš citlivé ucho.
- Profesionálna deformácia.
- Ktovie ktorú profesiu máš na mysli? - usmiala sa koketne. - Ale ďakujem za informáciu. Zíde sa mi.
- Ber to ako môj príspevok, - odvetil s úsmevom, - do tých budúcich zmien k lepšiemu. Povedz mi, Yennefer, prečo Nilfgaard zaujíma Geralt a dievčatko z Cintry?
- Nepchaj do toho nos, - zväžnela zrazu. - Vravela som ti, zabudni, že si vôbec niekedy počul o Calanthinej vnučke.
- Pravdaže, to si mi vravela. Ale ja teraz nehľadám novú tému na baladu.
- Čo teda, do čerta, hľadáš? Ďalší výprask?
- Dajme tomu, - povedal ticho, oprel si bradu o spletené prsty a pozrel

sa čarodejke do očí. – Dajme tomu, že Geralt skutočne našiel a zachránil to dieťa. Dajme tomu, že konečne uveril v silu osudu a vzal si to nájdené dieťa so sebou. Kam? Rience sa to zo mňa pokúsil vytiahnuť mučením. A ty to vieš, Yennefer. Vieš, kde sa zaklínač zašil.

– Viem.

– A vieš, ako sa tam dostať.

– Aj to viem.

– Nemyslíš si, že by ho bolo treba vystríhať? Upozorniť ho, že dievčatko aj jeho hľadajú ľudia ako Rience? Zašiel by som tam, ale ja naozaj neviem, kde to je... To miesto, ktorého meno by som radšej ani nevyslovil...

– Uvažuj, Blyskáč.

– Ak vieš, kde je Geralt, mala by si tam ísť a varovať ho. Niečo mu predsa dlhuješ. Niečo ťa s ním predsa spájalo.

– Isteže, – potvrdila chladne. – Niečo ma s ním spájalo. Preto ho trochu poznám. Neznášal, keď mu niekto vnucoval pomoc. A ak pomoc potreboval, hľadal ju u osôb, ktorým dôveroval. Od vtedajších udalostí uplynulo čosi vyše roka a ja... nemám od neho nijaké správy. A pokiaľ ide o dlh, dlhujem mu presne toľko, koľko on mne. Ani menej, ani viac.

– Pôjdem tam teda ja, – zdvihol hlavu. – Povedz mi...

– Nepoviem, – zastavila ho. – Ty si prezradený, Blyskáč. Môžu ťa chytiť znovu a čím menej vieš, tým lepšie. Strať sa stadiaľto. Choď do Redanie, za Dijkstrom a Filippou Eilhart, usad' sa niekde pri Vizimirovom dvore, A ešte raz ťa upozorňujem: zabudni na Levíča z Cintry, zabudni na Ciri. Tvár sa, že si to meno nikdy nepočul. Urob, o čo ťa prosím. Nechcela by som, aby ťa postretlo niečo zlé. Mám ťa príliš rada, za veľa vecí ti vďačím...

– Spomenula si to už druhý raz. Za čo mi ty vďačíš, Yennefer?

Čarodejka odvrátila hlavu, dlho mlčala.

– Túlal si sa s ním, – ozvala sa napokon. – Vďaka tebe nezostal sám. Bol si jeho priateľ. Bol si s ním.

Bard sklopil zrak.

– Nemal z toho veľa, – zahundral. – Až tak si teda to priateľstvo neužil. Kvôli mne mal predovšetkým problémy. Stále ma musel vyťahovať z nejakých krážov... Pomáhať mi...

Naklonila sa ponad stôl, položila mu dľaň na ruku, pevne ju stisla, no nepovedala ani slovo. V očiach mala smútok.

– Chod' do Redanie, – zopakovala po chvíli. – Do Tretogoru. Tam budeš pod ochranou Dijkstru a Filippy. Neskúšaj sa hrať na hrdinu. Zamotal si sa do nebezpečnej záležitosti, Blyskáč.

– Všímol som si, – skrivil tvár a pomasíroval si ubolené rameno. – Práve preto si myslím, že Geralta treba varovať. Ty jediná vieš, kde ho hľadať. Poznáš cestu. Nazdávam sa, že si tam už bola... ako hosť...

Yennifer sa otočila, Blyskáč zbadal, ako stisla zuby, ako sa jej mykol lícny sval.

– Samozrejme, kedysi sa mi stávalo, – odvetila a v hlase jej zadrnčalo čosi neuchopiteľne zvláštne, – stávalo sa mi, že som tam bola ako hosť. Ale nikdy nezvaný.

Vietor zúrivo zavyl, rozvlnil metličky tráv rastúce na ruinách, zašumel v kríkoch hlohu aj vo vysokej žihlave. Mračná sa prehrnuli cez kruh mesiaca, na chvíľu sa objavil masív hradu, bledé svetlo zalialo tienistú zvlnenú vodnú priekopu a zvyšky hradby, ba odkrylo kôpky lebiek ceriacich polámané zuby a hľadacie do ničoty čiernymi dierami očníc. Ciri tenučko zakvílila a skryla hlavu pod zaklínačov plášť.

Kobyła popchnutá päťami opatrne prekročila haldu tehál a vošla pod prelomenú klenbu. Podkovy zazvonili o kamenné dosky, medzi múrmi prebudili prízračné ozveny tlmené zavýjajúcim víchrom. Ciri sa celá triasla a zatínala prsty do konskej hrivy.

– Bojím sa, – šepla.

– Nemáš sa čoho, – upokojoval ju zaklínač a položil jej ruku na plece. – Na celom svete ťažko nájdeš bezpečnejšie miesto. Toto je Kaer Morhen. Zaklínačské sídlo. Tu stál kedysi krásny hrad. Ale už veľmi dávno.

Neodpovedala, len nižšie sklonila hlavu. Zaklínačova kobyla menom Klebietka potichu zaffkala, akoby ju aj ona chcela uchlácholiť.

Ponorili sa do tmavej priepasti, do dlhého, nekonečného čierneho tu-

nela medzi arkádami a stĺporadím. Klebietka kráčala s istotou a veselo, nedbala na nepreniknuteľnú tmú, rázne klepotala podkovami po dlažbe.

Pred nimi na konci tunela zrazu červeno vzbĺkla rovná kolmá čiara. Ako postupne rástla, rozširovala sa a premieňala na dvere, spoza ktorých vyžaroval svit, mihotavá žiara pochodní v železných úchytkách na stenách. Vo dverách stála čierna postava, rozostretá na pozadí toho svetla.

– Kto je? – Ciri začula zlý, kovový hlas, znejúci ako brechot psa. – Geralt?

– Áno, Eskel. Som to ja.

– Vstúp.

Zaklínač zoskočil z koňa, zložil Ciri zo sedla a postavil ju na zem, do rúk jej vtisol vak, ktorý kŕčovitou stisla a ľutovala, že je primalý a nemôže sa zaň schovať celá.

– Počkej tu s Eskelom, – povedal. – Odvediem Klebietku do stajne.

– Pod' do svetla, malý, – zavrčal muž nazývaný Eskel. – Nestoj v tme.

Ciri mu pozrela do tváre a len s námahou stlmila výkrik zdesenia. Nebol to človek. Stál síce na dvoch nohách, páchol síce potom a dymom, nosil bežný ľudský odev – no nebol to človek. Nijaký človek, pomyslela si, nemôže mať takúto tvár.

– No, na čo čakáš? – vyzval ju Eskel.

Nepohla sa. Z tmy počula vzdalujúci sa klepot Klebietkiných kopýt. Niečo mäkké a upištávané jej prebehlo po nohe. Poskočila.

– Nestoj v tme, zasran, lebo ti potkany obhryzú sáry.

Ciri si pritlačila vak k telu a rázne vykročila do svetla. Potkany sa jej piskotavo pratali spreď nôh. Eskel sa zohol, vzal jej batožinu a odhrnul kapucňu.

– Morové rany, – zahundral. – Dievčinka. Ešte toto nám tu chýbalo.

Prestrašene sa naňho pozrela. Eskel sa usmial. Všimla si, že je to predsa len človek a má celkom normálnu ľudskú tvár, ibaže znetvorenú škaredou dlhou, polkruhovou jazvou, čo sa mu ťahala od kútika úst cez celé líce až po ucho.

– Keď si už tu, vitaj v Kaer Morhene, – oslovil ju. – Ako ťa volajú?

– Ciri, – odpovedal za ňu Geralt, ktorý sa akurát bez šelestu vynoril

z tmy. Eskel sa otočil. Zrazu si bez slova, prudko, obidvaja zaklínači padli do náručia, pevne sa navzájom objali. Na celkom krátku chvíľu.

– Žiješ, Vlk.

– Žijem.

– To je dobre. – Eskel vybral z držadla horiacu pochodeň. – Pod’te. Vnútorne dvere zatváram, aby neunikalo teplo.

Vykročili chodbou. Potkanov bolo hojne aj tu, prebiehali popri stenách, piskotali z priepastí tmavých bočných priechodov, utekali pred trasúcim sa kruhom svetla, čo vrhala pochodeň. Ciri cupkala rýchlo, usilovala sa vyrovnat’ krok s mužmi.

– Kto tu zimuje, Eskel? Okrem Vesemira?

– Lambert a Coën.

Zišli dolu po strmých a klzkých schodoch. Zdola sa zjavil odlesk svetla. Ciri začula hlasy, pocítila vôňu dymu.

Hala bola priestranná, zaliata svetlom z veľkého ohniska, odkiaľ plamene stúpali rovno do pažeráka komína. Stred miestnosti zaberá obrovský masívny stôl. Za taký stôl by sa zmestilo najmenej desať ľudí. Sedeli tam traja. Traja zaklínači, opravila sa v duchu Ciri. Vidieť boli len siluety na pozadí blčiaceho ohniska.

– Vitaj, Vlk. Čakali sme ťa.

– Pozdravujem ťa, Vesemir, zdravím vás, chlapi. Som rád, že som zasa doma.

– Koho si to k nám priviedol?

Geralt chvíľu mlčal, potom položil ruku Ciri na plece a zľahka ju postrčil dopredu. Kráčala neisto, nemotorne, schúlená a zhrbená, so skloneňnou hlavou. Bojím sa, pomyslela si. Veľmi sa bojím. Keď ma Geralt našiel a vzal so sebou, myslela som si, že sa strach už nevráti, že to mám už za sebou... A hľa, namiesto toho, aby som bola doma, som v tomto strašnom, temnom, napoly zborenom hrade plnom potkanov a príšerných ozvien... Znovu stojím pred červeným múrom ohňa. Vidím príšerné čierne postavy, vidím, ako na mňa zízajú zlé, neprirodzené ligotavé oči...

– Čo je to za dieťa, povedz, Vlk. Kto je toto dievčatko?

– To je môj... – Geralt sa zrazu zháčil. Cítila na pleciach jeho mocné, tvr-

dé dlane. A strach zmizol. Bez stopy sa stratil. Červený hukotajúci oheň vyžaroval teplo. Čierne siluety boli siluetami priateľov. Ochrancov. Ligtavé oči boli plné zvedavosti. Obáv. A nepokoja...

Geraltove ruky zovreli jej plecia.

– Ona je náš osud.

Vskutku nemáš nič odpornejšie ako monštrá takéto, proti prirodzenosti stvorené, zaklínačmi zvané, lebo sú to plody paskudného čarovania a figľov čertovských. Sú to lotri bez cti, bez škrupúl' a svedomia, skutočné bytosti pekelné, súcce iba na zabíjanie. Pre takých ako oni medzi počestnými ľuďmi veru nieta miesta.

A to Kaer Morhen, kde títo nepoctiví hniezdia, kde svoje obludné praktiky vykonávajú, musí byť z povrchu zemskeho zmetené a stopy po ňom soľou a sanitrou posypané.

Anonym,
Monštrum čiže zaklínača spodobnenie

Intolerancia a poverčivosť vždy boli vlastnosťou tých hlúpych medzi pospolitostou a nikdy, ako sa nazdávam, nebudú od gruntu vykorenené, lebo sú rovnako večné ako sama hlúposť. Tam, kde dnes hory sa vypínajú, budú raz moria, tam, kde dnes vlní sa oceán, budú raz púšte. No hlúposť zostane hlúpostou.

Nicodemus de Boot,
Meditácie o zdraví, šťastí a úspechu